

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D.,
v právní věci

žalobce: **MVDr. D. H.**
zastoupen JUDr. Václavem Stříbrným, advokátem
sídlem Ostrožná 40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. MSK 18198/2023, o dopravních
přestupcích,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. MSK 18198/2023, **se** v části, již byl
potvrzen výrok o vině za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.,
o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, dle rozhodnutí
Městského úřadu Vítkov ze dne 23. 1. 2023, č. j. MUVI 7978/2023, **ruší** a věc se **vrací**
žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. MSK 18198/2023, **se** v části, již byl změněn
i potvrzen výrok o správním trestu za přestupky dle § 125c odst. 1 písm. k) a d) zákona č.
361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, dle

rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ze dne 23. 1. 2023, č. j. MUVI 7978/2023, **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.

IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného specifikovaného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a (s drobnou změnou) potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vítkov (dále též „městský úřad“) ze dne 23. 1. 2023.
2. Tímto rozhodnutím městský úřad shledal žalobce vinným ze dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích: dle § 125c odst. 1 písm. k) a d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Konkrétně se žalobce jako řidič motorového vozidla přestupků dopustil dne 11. 12. 2021 tím, že:
 - z nedbalosti nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, doklady nutné pro řízení a provoz vozidla [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu], a tímto jednáním porušil § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu (dále pro zjednodušení též jen „přestupek 1“);
 - a úmyslně se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem [§ 125c odst. 1 písm. d) výše citovaného zákona], a tímto jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu (dále pro zjednodušení též jen „přestupek 2“).
4. Za spáchané přestupky městský úřad žalobci dle § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil správní trest: pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Toto změnil pouze v části týkající se trestu co do specifikace právního přepisu, podle něhož se ukládá úhrnný trest: úhrnný správní trest uložil dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (nikoli dle § 41 odst. 2 téhož zákona); konstatoval, že se jednalo ze strany městského úřadu o zjevnou chybu v psaní, bez vlivu na zákonnost.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

6. Magistrát města Opavy obdržel od obvodního oddělení Policie České republiky v Hradci nad Moravicí oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2022; policejní orgán sdělil podezření ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu žalobcem. Žalobce dne 11. 12. 2021 ve 21:05 jako řidič motorového vozidla na výzvu policejní hlídky nepředložil doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla a odmítl se podrobit odbornému měření alkoholu v dechu a následně i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu.

7. Z úředního záznamu policejní hlídky ze dne 11. 12. 2021 se podává, že téhož prováděli kontrolu nad BESIP a ve 21:05 hodin zastavili žalobce. Žalobce nepředložil potřebné doklady pro provoz a řízení vozidla. Žalobce se rovněž odmítl podrobit na výzvu policejní hlídky odbornému měření přístojnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger; následně se odmítl podrobit i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce uvedl, že před jízdou nepil žádný alkohol, jel v naléhavé situaci aplikovat injekci.
8. Z oznámení o přestupku ze dne 11. 12. 2021 (čl. 3 správního spisu) plyne, že žalobce policejní hlídka vyzvala dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, aby se podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, čemuž se odmítl podrobit. Po výzvě a poučení se řidič odmítl podrobit i odbornému lékařskému vyšetření. Řidič u sebe neměl řidičský průkaz a další doklady. Oznámení obsahuje (z části nečitelné) vyjádření žalobce začínající slovy: „Vzhledem k náročné situaci jsem se nemohl (*dále pro soud nečitelné* – viz bod 13 tohoto rozsudku, předposlední věta)“.
9. Z úředního záznamu ze dne 11. 12. 2023 (čl. 6 správního spisu) o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů plyne mj., že u žalobce bylo shledáno podezření z užití alkoholického nápoje a že odmítl dechovou zkoušku. Jeho chování bylo dle policistů odmítavé, nervózní, unavené, zpomalené a zmatečné a neklidné; pohyby koordinované; orientace normální; postoj a chůze nejisté; řeč nevýrazná; paměť normální; oblečení znečištěné; zápach alkoholu nebyl cítit. Proběhla výzva k lékařskému vyšetření, jemuž se žalobce odmítl podrobit; sám lékařské vyšetření žalobce nepožadoval.
10. Správní spis dále obsahuje fotografickou dokumentaci zachycující vozidlo žalobce, CD s videozáznamem o policejní kontrole a odmítnutí zákonných výzev na podrobení se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření. Ve správním spise figuruje i evidenční karta řidiče/žalobce obsahující celkem 7 záznamů o přestupcích.
11. Usnesením ze dne 11. 1. 2022 Magistrát města Opavy věc předal věcně a místě příslušnému správnímu orgánu – Městskému úřadu Vítkov.
12. Městský úřad příkazem ze dne 1. 3. 2022 žalobce uznal vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a d) zákona o silničním provozu a uložil mu úhrnný správní trest: pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku. Příkaz napadl žalobce odpozem dne 9. 3. 2022.
13. Dne 11. 7. 2022 žalobce v postavení obviněného z přestupku prostřednictvím právního zástupce se k přestupku 1 doznal. Upřesnil, že byl před jízdou pod velkým tlakem ze strany svého známého (Z. B.), který trpí bolestmi páteře a potřeboval akutně aplikovat injekci s analgetiky. Naléhavě mu v den přestupku telefonoval, proto žalobce sedl do auta, nevzal si

ani kabát, kde měl doklady od vozila a řidičský průkaz. Za přestupek se omlouvá, lituje jej. K přestupku 2 vznesl výhrady: v oznámení o přestupku ze dne 11. 12. 2021 na čl. 3 správního spisu absentuje název analyzátoru a jeho číslo a není uvedeno, zda a splňuje podmínky stanovené právním předpisem; ani v úředním záznamu o kontrole na čl. 6 není uveden typ či výrobní číslo dechového přístroje, křížkem je pak zaznačeno „ne“ v rubrice, zda byl certifikován. Podle žalobce nebylo dáno důvodné podezření, že je pod vlivem alkoholu. Připouští, že v momentně kontroly byl nervózní, avšak z důvodu zdravotního stavu Z. B., jemuž měl aplikovat injekci. Byl rovněž unaven, od rána pracoval. Nejistá chůze byla způsobena povětrnostními podmínkami. Hlídka neměla dovodit důvodné podezření, že řídil pod vlivem alkoholu, které zakládá povinnost podrobit se kontrole. Také sdělil, že se kontrole nepodrobil s ohledem na koronavirovou pandemii. Do spisu založil lékařské zprávy o tom, že je rizikovým pacientem, trpí kardiovaskulárním onemocněním. Policisté mu při kontrole předávali dechový analyzátor s již nasazeným náustkem, nebyl v uzavřeném igelitovém obalu, neměli rukavice. Obával se infekce. Rovněž se chtěl vyhnout lékařským zařízením, kde je vysoké riziko kovidové infekce. Žalobce uvedl, že má nečitelný rukopis, proto nyní upřesňuje své vyjádření v oznámení o přestupku (čl. 3 správního spisu) takto: „Vzhledem k závažné situaci jsem se nechtěl podrobit dechové zkoušce policie, kterou nevyhovujícím způsobem požadovala“. Žalobce doložil písemné vyjádření Z. B. ze dne 30. 12. 2021, podle něhož d den přestupku večer oslovil žalobce, aby mu aplikoval analgetika, trpěl neúnosnou bolestí.

14. Výpověď spolujezdce svědka Z. B. (*jedná se o shodu jmen s osobou, již měl žalobce aplikovat injekci – poznámka soudu*) zaznamenal městský úřad dne 11. 7. 2022. Uvedl, že policisté přišli s nasazeným náustkem dechového analyzátoru a bez rukavic. Žalobce patří do rizikové skupiny, proto odmítl dechovou zkoušku, policisté následně listrovali totožnost žalobce. Poté hlídka opětovně vyzvala žalobce k provedení dechové zkoušky, což odmítl. Policejní kontrola neproběhla standartním způsobem s ohledem na koronavirovou situaci.
15. Městský úřad prvně rozhodl dne 2. 8. 2022. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 10. 2022 jeho rozhodnutí zrušil a věc městskému úřadu vrátil, aby vyslechl zasahující policisty.
16. Dne 5. 12. 2022 policista T. Č. v postavení svědka uvedl, že s kolegou Š. prováděli silniční kontrolu. Kolem 21:00 zastavili žalobce, který neměl žádné doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, provedli lustraci, vyzvali jej, aby se podrobil dechové zkoušce, což odmítl z důvodu kovidové situace, vyzvali jej proto k lékařskému vyšetření, což také odmítl. Žalobce poučili o následcích odmítnutí. Jednání nahrávali na služební kameru na oděvu a natáčeli na fotoaparát. Žalobce odmítnutí zdůvodnil pouze kovidovou situací, nic jiného neuváděl. Komunikoval bez problémů, postup policistů nenapadal, nestěžoval si na jejich chování, tvrdil, že jel podal injekci do Lesních Albrechtic nějakému zvířeti, jednalo se o naléhavou situaci. Žalobci vysvětlili, že se nejedná o krajní nouzi. Sdělil, že před jízdou vypil pouze tři sodovky. Žalobce působil, jako by byl pod vlivem alkoholu. Při kontrole měli policisté nasazený respirátor. Dechová zkouška neproběhla, neboť ji žalobce odmítl. Obecně se vyjádřil k tomu, jak probíhá dechová zkouška (používají přístroj Dräger, který je řádně a pravidelně kalibrován; pokud dojde k dechové zkoušce, přikládá se protokol o kalibraci, certifikát a výtisk z přístroje). V tomto případě ke zkoušce nedošlo, proto nebyl přístroj zapsán do spisu. Přístroj sám upozorňuje, pokud dochází doba jeho kalibrace, pokud by kalibrován nebyl, dechovou zkoušku by ani nezaznamenal. K dotazu správního orgánu

vedl, že náustky používají hygienicky zabalené Řidiči dávají zabalený náustek, který si sám rozbalí. Na jeho požádání náustek rozbalí jen z jedné strany a náustek nasadí z poloviny zabalený, aby nedošlo ke kontaminaci. Nikdy jej nebere do ruky. I v tomto případě by k tomu tak došlo, pokud by se žalobce dechové zkoušce podrobil. On však odmítl. Přístroj Dräger mají vždy u sebe, náustky zvlášť, buď u sebe nebo v krabici ve vozidle. Po celou dobu se žalobci snažili vysvětlit, jakým způsobem probíhá dechová zkouška a jak se náustek nasazuje. Debata probíhala asi 30 min.

17. Dne 5. 12. 2022 policista K. Š. v postavení svědka uvedl, že s kolegou Č. prováděli silniční kontrolu. Kolem 21:00 zastavili žalobce, který neměl doklady potřebné k řízení a provozu vozila, provedli lustraci. Jevil známky ovlivnění alkoholem, proto jej vyzvali, aby se podrobil dechové zkoušce, což odmítl; vyzvali jej i k lékařskému vyšetření, což také odmítl. Jednání nahrávali na služební kameru a natáčeli na fotoaparát. Žalobce se nijak nevyjádřil ani na kameru, ani do oznámení. Poučili jej o postihu, který mu hrozí. Uvedl, že se bojí kovidu. Žalobce sdělil, že vypil pouze tři sodovky, je veterinář a jel k nějakému případu podat injekci, ošetření domácích zvířat. Svědek se domnívá, že pokud se žalobce nebál jet někam podat injekci, nemusel se obávat lékařského vyšetření. Policejní hlídka měla nasazený respirátor, ale řidič ani spolujezdec neměli ochranu dýchacích cest. Žalobce si na postup policistů nestěžoval, odpovídal stroze. Nebylo mu pořádně rozumět, spolujezdec pořád do konverzace zasahoval. K dotazu správního orgánu, jak proběhla dechová zkouška, uvedl svědek, že zkouška vůbec neproběhla, neboť se jí žalobce odmítl podrobit. Obecně používají přístroj Dräger, řádně a pravidelně kalibrovaný. K oznámení o přestupku přikládají protokol o kalibraci a certifikát k danému přístroji. V tomto případě k dechové zkoušce nedošlo, přestupek proto oznamovali pro odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření. Proto nebyl přístroj zapsán do spisu. Pokud by přístroj nebyl kalibrován, dechovou zkoušku by ani neprovedl. K dotazu správního orgánu svědek dodal, že náustky používají hygienicky zabalené. Řidiči dávají zabalený náustek, který si sám rozbalí. Není povinností řidiče si náustek rozbalit sám. Pokud o to požádá, rozbalí si jej sám nebo náustek rozbalí policista vždy před řidičem jen z jedné strany a náustek nasadí z poloviny zabalený, aby si obal s foukací částí mohl sám sundat. Nikdy se nestane, že by dechovou zkoušku provedli s rozbaleným náustkem. I v tomto případě by k tomu tak došlo, kdyby se řidič zkoušce podrobil. Žalobce však odmítl, proto mu náustek ani nepředali.
18. Dne 2. 1. 2023 se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil k provedenímu dokazování. Poukázal na rozpory ve výpovědích svědků, dechový přístroj nebyl certifikovaný a k dechové zkoušce neexistuje certifikát. Z kamerového záznamu vyplývá, že žalobce byl vyzván k dechové zkoušce s již nasazeným náustkem.

Městský úřad dne 23. 1. 2023 žalobce uznal vinným z přestupků specifikovaných výše. Vzal za prokázáno, že žalobce jako řidič porušil povinnosti na výzvu policisty předložit doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla a podrobit se na výzvu odbornému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce odmítl podrobit se jak dechové zkoušce, tak i lékařskému vyšetření. O tom, že je rizikovým pacientem policisty neinformoval, naopak neměl nasazen ani respirátor. Žalobci policisté názorně ukazovali, jak probíhá dechová zkouška, a to i s nasazeným náustkem. Oprávnění policisty vyzvat k vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, je nezávislá na podmínkách provedení vyšetření.

Řidič je povinen se vyšetření podrobit již na základě samotné výzvy policisty, nemusí k tomu přistoupit další skutkové okolnosti.

19. V odvolání žalobce setrval na tom, že dechová zkouška nebyla provedena řádně a v souladu se zákonem. U žalobce nebylo dáno podezření, že by mohl být ovlivněn alkoholem. Dechový přístroj nebyl certifikovaný, policisté jej nepředložili správně. Nic žalobci neukládá povinnost své námitky uplatnit již při policejní kontrole. Jeho život a zdraví měl přednost před ochranou bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
20. O odvolání žalobce žalovaný rozhodl dne 22. 3. 2023. Uvedl, že se žalobce k přestupku 1 doznal. K přestupku 2 poukázal na obsah kamerového záznamu, z něhož je patrná výzva policisty. Výpovědi policistů shledal věrohodnými. Zdůraznil a judikaturou podpořil, že policisté mohli žalobce vyzvat k dechové zkoušce i bez důvodné domněnky. Ta je vyžadovaná u lékařského vyšetření. Opačný závěr by vyloučil preventivní kontroly. Námitku stran necertifikovaného analyzátoru odmítl jako nedůvodnou, neboť se žalobce dopustil přestupku spočívajícího odmítnutí dechové zkoušky. K námitce nesprávného provedení dechové zkoušky žalovaný poukázal na výpovědi policistů, kteří shodně vypověděli, že se před dechovou zkouškou se snažili žalobci ukázkově vysvětlit průběh dechové zkoušky. Tato debata probíhala 30 minut. Kamerový záznam, na který odkazuje odvolatel (202_1211_22_1623_14.MOV) nezachycuje celou dobu komunikace policistů s odvolatelem, ale pouze část týkající se ukázky použití přístroje a nasazení náustku na přístroj. Součástí spisové dokumentace je rovněž kamerový záznam (MVI_2822.MOV), z něhož je prokázáno, že odvolatel byl řádně vyzván k podrobení se orientační dechové zkoušce, kterou odmítl, a následně i podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Tím naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku. Dále zdůraznil, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svou skutkovou verzi průběhu silniční kontroly, tím je jeho věrohodnost slabší. Žalobce byl řádně vyzván k podrobení se odbornému měření, což zřetelně odmítl slovy „*Odmítám v rámci nákazové situace Covid*“.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

21. Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal včasnou žalobu. Vyčítá mu nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.
22. Namítá provedení svědeckých výpovědí s ročním odstupem. Vyzdvihuje rozpor v tvrzení policistů o ovlivnění žalobce alkoholem, které neplyne ze záznamu žurnalizovaném na čl. 6 (zdůrazňuje záznam: „zápach alkoholu – ne“). K popisu chování žalobce jako ustrašeného, nervózního a odmítavého s nejistým chováním a chůzí uvádí, že žalobce měl strach o zdravotní stav Z. B. a poukazuje i na klimatické podmínky. Žalobce se odmítl podrobit dechové zkoušce, neboť byla policisty nesprávně požadována, a z téhož důvodu i lékařskému vyšetření. Znaky jeho chování neprokazují ovlivnění alkoholem. Žalobce má výzvu policistů k podrobení se dechové zkoušce za nesprávnou, neboť u něj nebylo dáno důvodné podezření, že je pod vlivem alkoholu.
23. Žalobce nadále trvá na tom, že policisté žalobci předložili necertifikovaný a sporný dechový analyzátor nesplňující podmínky stanovené právním předpisem (vyhláška č. 345/200 Sb.)

Nesouhlasí se skutkovými závěry žalovaného o demonstraci průběhu dechové zkoušky. Domnívá se, že policisté předložili dechový analyzátor již s nasazeným náustkem a bez rukavic hned na počátku dopravní kontroly.

24. Žalovaný se nevypořádal s námitkami o tom, že je rizikovým pacientem v době kovidové pandemie. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Lékař žalobci nařídil nenavštěvovat zdravotnická zařízení. Považuje za porušení práva na spravedlivý proces, pokud se správní orgán nevypořádal s jeho tvrzením, že absolvováním návštěvy zdravotnického zařízení by mohl ohrozit svůj život a zdraví, zejména za situace, kdy místo, kde proběhla silniční kontrola, je místo s velmi omezeným provozem.
25. Žalovaný rovněž nevypořádal námitku žalobce stran absence testu proporcionality ve vztahu k materiální stránce přestupku. Žalovaný neporovnal veřejný zájem na podrobení se odbornému vyšetření účastníkem silničního provozu se zájmem občana na zachování života a zdraví. Žalobce opakovaně zdůrazňuje svou tezi, že dechové zkoušky a odbornému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u níž je důvodné podezření, že je pod vlivem alkoholu. To bylo v souzené věci sporné. Rovněž bylo sporné, zda dechový analyzátor splňoval podmínky stanovené vyhláškou č. 345/2002 Sb. a zda policisté při používání tohoto analyzátoru postupovali správně. Společenská škodlivost posuzovaného přestupku dle žalobce nedosahuje typového stupně.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve vyjádření ze dne 6. 6. 2023 poukazuje na to, že žaloba opakuje argumenty vznášené v odvolání, resp. v průběhu správního řízení. Odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyzdvihl, že k orientačnímu vyšetření může policista vyzvat každého řidiče preventivně, bez jakéhokoli předchozího podezření. Je bezpředmětné posuzovat, zda policisté projevy žalobce popsané v úředním záznamu o kontrole řidiče posoudili správně či mylně. Žalobce odmítl dechovou zkoušku. Dechová zkouška nebyla provedena. Je irelevantní spekulovat o tom, jak by zkouška probíhala, kdyby ji neodmítl (rozbalení náustku, kritéria dechového analyzátoru).

27. Odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem krve provádí lékař, který je oprávněn posoudit nebezpečí pro zdraví vyšetřované osoby; žalobce neuvedl v průběhu kontroly nic ke svému zdravotnímu stavu, pouze obecně poukazoval na nebezpečí kovidu, přitom na rozdíl od policistů si ani nechránil ústa respirátorem. Do oznámení o přestupku se vyjádřil pouze k odmítnutí dechové zkoušky, nikoli již k odmítnutí lékařského vyšetření. Konkrétní důvody uvedl až před správním orgánem, ačkoli mu nic nebránilo, aby je sdělil na místě. Námitky považuje žalovaný za účelové.

28. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
30. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.).
31. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
32. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je z části týkající se přestupku 1 a ním spojeného výroku o úhrnném trestu důvodná. Nedůvodná je v části týkající se přestupku 2.**

V.1 K přestupku 1

33. Žalobce se k přestupku 1 doznal. Žalobou napadené rozhodnutí sporuje v celém jeho rozsahu. Žalobní námitky cílí do posouzení přestupku 2.
34. Krajský soud nemohl při přezkumu napadeného rozhodnutí *ex officio* přehlédnout, že dne 1. 1. 2024 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu č. 271/2023 Sb., podle které již není nutné mít u sebe při řízení v České republice „kartičku“ řidičského průkazu, postačí prokázat při kontrole svou totožnost. Stejně odpadá i povinnost mít u sebe osvědčení o registraci vozidla („malý technický průkaz“). Došlo tak ke změně § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, na který odkazuje § 6 odst. 8 téhož zákona, jehož porušení správní orgány žalobci vyčítají. Podle novelizovaného znění nyní řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz; to neplatí, pokud je držitelem platného řidičského průkazu České republiky, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu; to neplatí, pokud je vozidlo zapsáno v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu.
35. Krajský soud se proto zabýval otázkou, zda výše označená změna právní úpravy má vliv na napadené rozhodnutí. Otázkou změny právní úpravy ve prospěch přestupce se již Nejvyšší správní soud věnoval. V rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, vyslovil, že „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“
36. Krajský soud shledal, že je potřeba přihlédnout ke změně zákona o silničním provozu, který ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozsudku již neumožňuje žalobce shledat vinným za přestupek 1, jak učinily správní orgány. Nová právní úprava je totiž pro žalobce příznivější, což je nutno v rozsudku reflektovat. Z tohoto důvodu krajský soud část napadeného rozhodnutí týkající se viny žalobce za přestupek 1 „odstranil“, neboť trestnost jednání žalobce (v části týkající se přestupku 1) zanikla.

37. Výrokem I. rozsudku zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 3 s. ř. s. v části, v níž potvrdil rozhodnutí městského úřadu, jímž žalobce uznal vinným z přestupku 1, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným. Musí přihlídnout k tomu, že trestnost činu žalobce za přestupek 1 již zanikla.
38. Na výrok o vině je z povahy věci navázán i výrok o trestu. V nynější věci žalovaný uložil žalobci úhrnný trest dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (tím změnil zjevnou chybu v psaní v rozhodnutí městského úřadu, který úhrnný trest uložil dle § 41 odst. 2 téhož zákona).
39. Krajský soud zkoumal, zda je možno zrušit napadené rozhodnutí v části týkající se trestu. Dospěl k závěru, že zrušení toliko části napadeného rozhodnutí je v posuzované věci možné. Vycházel při tom ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008-85, podle něhož „z dikce § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že výroky o vině přestupkem, o druhu a výměře sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení jsou vzájemně oddělitelné z hlediska skutkových nebo právních vad, pro které mohou být podle výsledku přezkoumání zrušeny, i když všechny mají základ ve výroku o vině či nevině přestupkem, a možnost jejich uložení se odvíjí právě od vyslovení tohoto výroku. Vyslovení výroku o vině či nevině přestupkem je však zásadní ve vztahu k volbě druhu a výměry sankce, popřípadě dalších uvedených výroků, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Z logiky věci proto vyplývá, že jestliže je vadná jen část žalobou napadeného správního rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměry sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.“
40. Tyto závěry rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36, v němž vyslovil, že bude-li důvodnou žaloba do výroku o vině, bude nutné zrušit i výrok o uložení trestu. Dále uvedl, že výrok o vině a uložení trestu byly koncipovány způsobem umožňujícím o každém z nich rozhodnout samostatně. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005-90, podle kterého „v případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu, nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. Takový stav může mít s ohledem na různorodost řízení vedených před správními orgány nejrozumnější podobu. Např. jeden výrok podmiňuje výrok druhý (výrok o porušení právní povinnosti a výrok o sankci); zrušením jednoho výroku by došlo k faktické změně rozhodnutí správního orgánu, což by ve svém důsledku znamenalo zavedení nového způsobu rozhodování soudu (zrušením omezujících podmínek při povolení nějaké činnosti by došlo k povolení činnosti bez omezení), apod.“ Druhý senát uzavřel, že je evidentní, že výrok o uložení trestu je vždy závislý na výroku o vině správním deliktem, nikoli však naopak.

41. Ve světle výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí i v té části, jímž potvrdil a změnil rozhodnutí městského úřadu o uložení úhrnného trestu za přestupky 1 a 2. V novém řízení bude na žalovaném, aby s ohledem na výše předestřený závěr o zániku trestnosti přestupku 1 nově uvážil „jen“ o trestu za přestupek 2. Rozhodnutí o vině z přestupku 2 totiž z posléze specifikovaných důvodů krajský soud shledává zákonným a přezkoumatelným. Žalobci žalovaný nově uloží samostatný trest za přestupek 2, přičemž jehož druh a výši náležitě odůvodní dle obsahu spisového materiálu.

V. 2 K přestupku 2

42. Krajský soud dále posuzoval správnost rozhodnutí žalovaného o vině žalobce za přestupek 2. Při úvahách o možnosti oddělit výroky napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, reflektoval závěry již výše shrnuté bodech 40-41 tohoto rozsudku. Shledal, že v nynější věci je možné samostatně rozhodnout o vině žalobce za přestupek 2 [dle § 125 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu], a to za situace, kdy je žalovaný tímto rozsudkem zavázán rozhodnout nově o trestu za tento přestupek.
43. Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“*
44. Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu *„řidič je (...) povinen podrobit se na výzvu policisty (...) vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem [písm. f)].“*
45. Dle § 124 odst. 12 písm. f) a g) zákona o silničním provozu *„při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem [písm. f)].“*
46. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu nejprve orientačním vyšetřením dechovým analyzátozem a posléze i odbornému lékařskému vyšetření [srov. § 2 odst. m) a n) zákona o ochraně zdraví]. Stěžejní žalobní námitkou je přitom tvrzení, že byl policisty k orientačnímu vyšetření, a posléze k odbornému lékařskému vyšetření, vyzván neoprávněně, neboť neexistovalo žádné důvodné podezření, že by byl ovlivněn alkoholem. Dále namítá nesrovnalosti ohledně samotného provedení dechové zkoušky.

V. 2. a K podmínce důvodné domněnky k realizaci orientačního vyšetření a absenci testu proporcionality

47. Krajský soud předně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45, č. 3441/2016 Sb. NSS, které se vyjádřil o k pravomocem Policie České republiky vyplývajících z § 124 odst. 12 písm. f) a g) zákona o silničním provozu [dříve § 124 odst. 10 písm. f) a g) zákona o silničním provozu] a povinností řidiče uvedeným v § 5 odst. 1 písm. f) a g) téhož zákona, takto: *„(...) tyto činnosti*

vykonává Policie České republiky zcela rutinně, pravidelně i nahodile, bez toho, že by před „rozhodnutím“ o provedení silniční kontroly řidiče měla jakékoliv nutné podezření z ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Jiný přístup je z povahy silničního provozu vyloučen. I když lze v provozu vysledovat občas vozidla vymykající se způsobem jízdy ostatním vozidlům, jistě nelze dohled a následnou kontrolní činnost omezovat jen na jejich řidiče. To platí tím spíše, je-li uplatňován přístup tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidel.“

48. Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011-77, plyne, že „orientační vyšetření představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, a proto není potřeba žádné důvodné domněnky, že byl řidič alkoholem nebo jinou návykovou látkou ovlivněn“. Ke shodným závěrům, které jsou prezentovány v právě souzené věci, došel ve skutkově obdobné věci např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č.j. 52 A 10/2021, i Krajský soud v Praze.
49. Takto prostě lze odkazem na ustálenou judikaturu odmítnout stěžejní, a v průběhu správního řízení neustále opakovanou, námitku žalobce o pochybení policistů, jimž vyčítá absenci důvodného podezření jakožto nezbytného podkladu pro přistoupení k provedení dechové zkoušky. Výzvu k podrobení se orientačnímu vyšetření mohla policejní hlídka učinit, aniž by nutně musela předtím nabýt důvodné podezření, že je žalobce ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Tato pravomoc Policie České republiky je totiž založena samotným § 124 odst. 12 písm. f), resp. g) zákona o silničním provozu, který žádnou další podmínku realizace vyšetření nepřesumuje.
50. Krajský soud uzavírá, že oprávnění policisty k provedení preventivní dechové zkoušky je dáno bez jakékoli předchozí důvodné domněnky, že byl řidič alkoholem (či jinou návykovou látkou) ovlivněn. Žalobce nikterak nezpochybnil, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí; též připustil, že se odmítl dechové zkoušce a následně i odborné lékařské zkoušce podrobit. Odmítnutí je potvrzeno svědeckými výpověďmi policistů i svědka B. a zřetelně plyne z kamerových záznamů.
51. Není rozhodné, co bylo podnětem či popudem pro postup policejní hlídky, jež se rozhodla žalobce kontrolovat a posléze jej i vyzvat k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost jiných návykových látek v těle. Policie České republiky může požadovat po účastnících silničního provozu podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu či jiných návykových látek dle svého uvážení (o to více, provádí-li cílenou kontrolu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu), třebaže takováto osoba nebude na první pohled jevit známky ovlivnění látkou, jejíž požití či aplikace je pro účastníky silničního provozu zapovězena.
52. Pokud žalobce směřoval své nosné námitky do rozporu výpovědí policistů s úředním záznamem ze dne 11. 11. 2021, a snažil se tak rozptýlit podezření policistů o jeho ovlivnění alkoholem, je nutno je jako nedůvodné odmítnout.

53. Žalobce jako účastník silničního provozu (řidič) přes oprávněnou výzvu policejní hlídky odmítl podstoupit orientační vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Po jejím odmítnutí byl hlídkou rovněž oprávněně vyzván k odbornému lékařskému vyšetření (srov. § 20 odst. 2 větu první zákona o ochraně zdraví). Za situace, kdy se žalobce odmítl podrobit i odbornému lékařskému vyšetření, což sám nezpochybňuje, bylo na něj již pohlíženo, jako by byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (srov. § 20 odst. 2 větu druhou zákona o ochraně zdraví) a dopustil se současně přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
54. Krajský soud zdůrazňuje, že posuzovaný přestupek je tzv. ohrožováním deliktem, který reaguje na zásadu tzv. nulové tolerance alkoholu, resp. požití jiné návykové látky při řízení motorových vozidel.
55. Společenská škodlivost žalobcova jednání v daném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Nemůže obstát ani jeho žalobní argument, že se jednalo o málo frekventovanou komunikaci. Tím, že zákonodárce v zákoně o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci jiné návykové látky při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem jiné návykové látky. Jednání v rozporu s povinností podrobit se předmětnému vyšetření je potenciálně způsobíle ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení podrobení se této povinnosti je proto nutné považovat za společensky škodlivé, naplňující materiální stránku správního deliktu, přičemž u ohrožovacích deliktů k vyvození odpovědnosti postačí pouhé ohrožení objektu, a nemusí k němu přistoupit přímé zasažení a poškození objektu (zde srovnej přiměřeně závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78).
56. Tímto krajský soud reaguje na tvrzení žalobce ohledně absence testu proporcionality. Oba správní orgány správně upozornily na to, že žalobce policejní hlídce žádné údaje o svém zdravotním stavu, který by měl vylučovat možnost podrobit se orientačnímu, resp. lékařskému vyšetření, nepřednesl. Hovořil pouze v obecné rovině o kovidové situaci, a to ve vztahu k dechové zkoušce. Žalobce přitom neměl (na rozdíl od policistů) nasazenu ochranu dýchacích cest, cestoval se spolejezdce (rovněž bez nasazeného respirátoru), uváděl, že jede k pacientovi (do domácnosti) aplikovat injekci, což notně relativizuje jeho tvrzení o tom, že odmítl dechovou zkoušku, resp. i lékařské měření, z obav z kovidové infekce.
57. Je třeba zdůraznit, že povinnost podrobit se na výzvu vyšetření na přítomnost alkoholu či jiné návykové látky, případně následnému odbornému lékařskému vyšetření, je obecně notorií a patří mezi základní a jedny z nejvýznamnějších rysů silničního provozu k zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Nelze vůbec uvažovat o tom, že by si žalobce, vysokoškolsky vzdělaná osoba, důsledky svého jednání neuvědomil. Žalobce byl opakovaně poučen i o následcích nepodrobení se dechové zkoušce, resp. lékařskému vyšetření. Krajský soud pak již jen zcela nad rámec uvádí, že zákon neobsahuje přesnou definici toho, jak musí být formulována výzva k dechové zkoušce či lékařskému vyšetření a co všechno má být jejím obsahem. Ostatně o tom hovoří i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014-41.

V. 2. b K samotné dechové zkoušce

58. Žalobce dále poměrně nelogicky vznáší četné námitky proti dechové zkoušce jako takové (chybějící číslo dechového analyzátoru, necertifikovaný analyzátor, chybějící protokol o zkoušce) jako takové, jakož i k průběhu této (neproběhlé) zkoušky (rozbalený náustek, absence rukavic).
59. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě dechová zkouška vůbec neproběhla, je zcela bezpředmětné spekulovat o tom, jak by probíhala, kdyby ji neodmítl. Tyto námitky jsou proto zcela nedůvodné. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce správní orgány shledaly vinným z přestupku spočívajícího v nepodrobení se dechové zkoušce, což ostatně sám žalobce ve svých projevech připouští. Na kamerovém záznamu MVI_2822.MOV je zaznamenaná jednoznačná odmítavá reakce žalobce na výzvu policistů k podrobení se měření dechovým analyzátozem, jakož i k podrobení se lékařskému vyšetření, které je spojeno s odběrem krve.
60. Zcela nad rámec krajský soud poukazuje na to, že žalobce své podstatné výhrady k dechové zkoušce nevznísl ani v oznámení o přestupku, ani před policisty na místě samém, kde argumentoval pouze obecně panující kovidovou situací. Je pravdou, že žalobce nebyl povinen takovou námitku vznést již před policejní hlídkou, může to být součástí jeho procesní strategie, nicméně odstup, s jakým jsou námitky vznášeny, značně relativizují jejich obsahovou hodnotu a svědčí spíše pro účelovost jeho postupu.
61. Vzhledem k tomu, že tyto námitky žalobce opakoval v řízení před správními orgány, které se jimi náležitě zabývaly, odkazuje krajský soud pro stručnost na relevantní části odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, s nimiž se plně ztotožňuje (viz Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130).
62. Pokud žalobce odkazem na kamerový záznam 202_1211_22_1623_14.MOV nesouhlasí s průběhem dechové zkoušky a namítá, že mu byl již předložen dechový analyzátor s rozbaleným náustkem, je nutno ve shodně s žalovaným poukázat na to, že kamerový záznam nezobrazuje průběh celé policejní kontroly. Krajskému soudu se zejména s ohledem na délku policejní kontroly a skutečnost, že tento záznam nezachycuje celou komunikaci s žalobcem, jakož i s ohledem na obsah svědeckých výpovědí policistů jeví uvěřitelným vysvětlení policistů o tom, že se snažili žalobci průběh dechové zkoušky názorně ukázat.
63. Jak již však bylo uvedeno výše, podstatné je, že dechová zkouška jako taková vůbec neproběhla. Tyto námitky proto zůstávají v rovině spekulací.
64. Již jen pro dokreslení připomíná krajský soud ustálenou judikaturu k hodnocení věrohodnosti výpovědí. K této otázce je nezbytné přistupovat v každém jednotlivém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí policistů nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu

s názorem správních soudů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchaní přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srovnej např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že *„řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se brozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení“*.

65. Posledně karský soud odmítá i tvrzení žalobce, že se nemohl podrobit ani dechové zkoušce, ani následnému lékařskému vyšetření, kvůli svému zdravotnímu stavu, neboť by pro něj s ohledem na covidovou situaci znamenala ohrožení života a zdraví.
66. Z kamerových záznamů i oznámení o přestupku, jakož i z výpovědí policistů, se podává toliko to, že žalobce upozorňoval na obecně panující covidovou situaci. O žádném – individualizovaném – ohrožení svého zdraví z titulu kardiovaskulárních onemocnění se žalobce nezmiňoval. S touto tezí přišel až v průběhu správního řízení, což na věrohodnosti důvodu odmítnutí jak dechové zkoušky, tak posléze i lékařského vyšetření, nepřidává. Naopak, správní orgány zcela správně poukázaly na to, že žalobce, označující se za rizikového pacienta, neměl v průběhu policejní kontroly nasazen respirátor (na rozdíl od policistů), byť cestoval ve vozidle se spolujezdcem, respirátor si nenasadil ani při interakci s policisty. Rovněž neměl problém cestovat k jiné sobě za účelem aplikace injekce.

V. 2. c Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

67. Krajský soud nemůže přitakat názoru žalobce, že by snad žalovaný nevypořádal jeho tvrzení o covidové situaci, čímž měl zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
68. Dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu i právní doktríny řízení před správním orgánem prvního stupně a právním orgánem odvolacím tvoří jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu prvního stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již byly zodpovězeny správním orgánem prvostupňovým, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje; za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s osvojující poznámkou odkáže (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43).
69. Městský úřad ve svém rozhodnutí detailně rozvedl závěry o tom, že pokud žalobce jel do domácnosti podávat injekci, nemusel se obávat lékařského vystření (viz strana 5, druhý

odstavec a strana 8 rozhodnutí). Poukázal na to, že žalobce při poměrně dlouhé policejní kontrole nezdůraznil, že je rizikovým pacientem a nestěžoval si na svůj zdravotní stav. Městský úřad též uvedl, že žalobce ani jeho spolujezdec neměli chráněna ústa. Dle městského úřadu nebyl důvod obávat se dechové zkoušky na volném prostranství či ve svém automobilu. Dále uvedl, že odběr biologického materiálu provádí lékař, který posoudí rizika takového odběru. Strach z covidu neznamená, že by žalobce nemohl ve sterilním prostředí nemocnice absolvovat lékařské vyšetření.

70. Krajský soud v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, podle něhož se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
71. Krajský soud dospěl k závěru, že obě správní rozhodnutí přezkoumatelná jsou. Argumentace přítomná ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, z něhož je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k učiněným závěrům. Správní rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna a plně srozumitelná.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

72. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí je v části, jíž byl potvrzen výrok o vině za přešůpek 1 nezákonné, a proto napadené rozhodnutí v této části výrokem I. zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Současné výrokem II. zrušil i rozhodnutí žalovaného potvrzující i měnící výrok městského úřadu o uložení úhrnného trestu. Věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
73. Ohledně zbývajících částí napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Ve zbytku proto krajský soud žalobu zamítl (výrok III.)
74. O náhradě nákladů řízení (výrok IV.) krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Soud zrušil napadené rozhodnutí co do jednoho výroku o vině (a ve vztahu k s ním spojenému výroku o úhrnném trestu), žalobce tak byl ve věci úspěšný z jedné poloviny. Podle ust. § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Míra úspěchu žalobce přitom odpovídá rozdílu mezi úspěchem žalobce a úspěchem žalovaného (v nynějším případě 50 % - 50 % = 0) Žalovanému v řízení

nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost. Žádnému z účastníků proto žalobce nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. října 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně